

Dary neba a zeme

Čo máš, čo by si nebol dostal?

Skús porozmýšľať a prídeš na to, že za všetko, čo máš, môžeš ďakovať. Tak ako nič nie je samé od seba, tak ani dary a talenty, ktoré si dostal.

Je to tvoja zásluha, že si?

Je to tvoja zásluha, že môžeš chodiť?

Je to tvoja zásluha, že môžeš hovoriť, spievať, maľovať?

Ty sa iba môžeš pričiniť o to, aby si rozvinul to, čo ti bolo zadarmo dané. Sám od seba však nemáš nič.

Okrem nehmotných darov máme však aj dary, ktorých hodnotu si v bežnom živote často neuvedomujeme. Takýmto darom je aj chlieb náš každodenný. Chlieb vonia domovom. Denno denne je na stole a predsa sa ho človek nepreje. Keď ho nieto, chýba.

Kolkými rukami však prejde, kým príde na náš stôl?

Kolkí pre kus chleba pracujú celý deň?

Kolkí zomierajú preto, že ho nemajú?

Pre kolkých neznamená nič?

Chlieb je výsledkom ľudskej práce a námahy. Vznikol rozdrvením mnohých zŕn, preto symbolicky naznačuje naše spojenie s Kristom. Tak ako telo potrebuje pre svoj život pokrm, tak aj duša, potrebuje prijímať ten nebeský chlieb - Eucharistiu. Skrze slova kňaza prichádza Kristus v podobe chleba denne na obetný stôl. Čím je pre nás Chlieb života? Ako často ho dokážeme prijať?

Darom zeme je aj víno. Je tiež symbolom spojenia s Kristom, lebo je výsledkom vylisovania mnohých bobúľ. Je symbolom sebaobetovania, nakoľko symbolicky i ono vpilo ľudský pot. Pri premenení sa chlieb stáva Ježišovým telom a víno Ježišovou krvou. Toto tajomstvo je veľké. Ježiš sa nám darúva sám takýmto spôsobom a ponúka nám cez tento

duchovný pokrm posilu na ceste do večnosti. Je len na nás, či a ako dokážeme tento dar prijať.

Prichádza jeseň. Je čas zberania úrody. Čas, kedy zrno dozrelo v klas. Čas, kedy sa stravec hrozna mení na pohár vína. Zem vydáva svoje plody. Je čas tešiť sa, ďakovať i prosiť. Aj my sa tešíme spolu s vami a prajeme vám, našim čitateľom:

*Nech na vašom stole nikdy nechýba ani chlieb ani víno,
nech vás Boh obdarí svojimi štedrými darmi,
nech je vaše srdce vždy pripravené prijať chlieb Života,
nech vaše ruky nikdy nezabúdajú rozdávať chlieb
a vaša tvár úsmev všade tam, kde ich niet
a nech vaše pery neprestávajú ďakovať za všetko
a v každej situácii!*

Mária Eškut

Príhovor

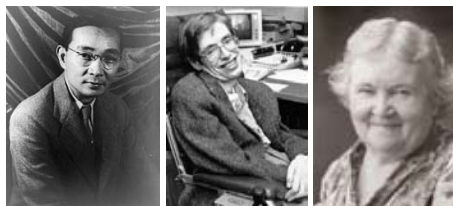
Každé ročné obdobie, každé obdobie ľudského života má svoje čaro. Čínsky spisovateľ Lin-Jutang počas svojho plodného života prešiel od kresťanstva k taoizmu, od taoizmu k budhizmu a od budhizmu späť ku kresťanstvu. V jednej zo svojich úvah vyslovuje myšlienky, ktoré v menej usporiadanej podobe víria aj v mojej hlave:

Mám rád jar, je však príliš mladá. Mám rád leto, ale je príliš sebavedomé. Najradšej mám jeseň, kedy lístie trochu zožltlo, počasie je miernejšie, farby sú bohatšie a obloha začína byť nostalgická. V bohatosti zlatých jesenných farieb je skrytá nevinnosť jari, pýcha leta, ale aj miernosť a múdrosť nastávajúceho obdobia.

Áno, jeseň je naplnená úžasom a vďakou za uplynulý jar i leto. Jeseň pozná limity života. Jeseň sa rozdáva. Jeseň vie, že príde ďalší rok s nevinnosťou jari, pýchou leta a s úžasom a vďakou jesene.

Žasnem nad vesmírom. Spolu so Stephenom Hawkingom, autorom Stručnej História Času, si kladiem otázky typu aká je podstata vesmíru, aká je naša úloha vo vesmíre, ako vznikol vesmír, odkiaľ sme prišli a kam ideme, prečo je to tak ako to je? Som výsledkom náhody alebo bytosťou s konkrétnym poslaním? Ak však vezmem do úvahy, že náhoda je iba nepoznaná súvislosť, závislosť a či dôsledok nepoznanej príčiny, potom čo je tá nepoznaná Príčina? Big Bang? Áno, sú Knihy rôznych náboženských smerov, ktoré nám dávajú jasnú odpoveď, avšak naša Pýcha Leta ju odmieta. My chceme dôkazy. Čo ak jedným z žijúcich dôkazov je Stephen Hawking? V závere Stručnej História Času hovorí asi takto:

Žasnem a som vďačný, že som

Ak objavíme „Kompletnú zjednocujúcu teóriu“ (Grand Unified Theory), ktorá zjednotí elektromagnetickú silu, gravitáciu a nukleárne sily, potom táto teória musí byť podaná tak, aby bola zrozumiteľná každému, nielen niekoľkým vedcom. Potom všetci, filozofi, vedci, ale aj my, obyčajní ľudia, budeme môcť prispieť k odpovedi na otázku prečo vesmír existuje a prečo my existujeme v ňom. A keď sa tak stane, plne pochopíme božiu vôľu...

Áno, žasnem a som vďačný, že kdesi v hĺbke vesmíru, plného čiernych dier a nahých singularít, medzi tisíckami galaxií existuje jedna, s malou slnečnou sústavou a s ešte menšou planétkou, ktorá sa nazýva Zem, na ktorej sa z ľudského zárodka vyvinula bytosť s rozumom a slobodnou vôľou. Táto bytosť si uvedomuje vlastnú existenciu, hľadá odpovede na zmysel života a dokáže sa tešiť aj smútiť.

Táto ľudská bytosť dokáže ... nechajme však dopovedať túto úvahu nebohej pani Kataríne Kolníkovej z Radošinského Naivného Divadla, ktorá svojim monológom v divadelnej hre Človečina, od Stanislava Štepku, rozdávala po dlhé roky divákovi radosť a úsmev:

Vážené prítomné ľudstvo, povedzme si to prámo: človek dokáže skoro všetko.

Urobiť dýru do sveta, ale aj do ozónu, urobiť si pekný dom, ale aj peknú hanbu, oduševnene kričať hurá i fuž, vyzvírať jako pekný brdnyňa, ale aj jako pekný idiot, nýkedy dokáže byť aj sto rokov na svete, ale any tri minúty pod vodu, ví dobre hrať na klavíri, ale aj na nervy, operúvať srcco, a aj v tyle neprátela, skákať o tyči a do reči, a tuším viacej myslet na ďalšie generácie počítačov jako maturantov.

No človek by si až tak mnoho nemav namýšľať, lebo je len - človek. Any pri najlepšej vôli nedokáže preletet v petmetrovej výške z námesta Hraničárov na Kolárové námestí - any za ideálnych poveternostných podmínek. Nedokáže vonat ako lipa a len sa tak rozmnožovať po vetre. To dokáže božia príroda.

A preto by si mau človek celkom skromne povedat: až tak mnoho toho nevím, a preto sa tu na svete budem račej čudovať, jako svet menyť. Pri čudovaní totyž nelitajú trisky a nekapú ryby, rastú stromy a pada snah, a secko je na svojom míste a v porádku, jako keď je na jar naozaj jar, v lete leto, na jablony jablčko na človekovi hlava a v človekovi srcco.

Som vďačný Lin-Jutangovi, Stephenovi Hawkingovi a pani Kataríne Kolníkovej za ich hlboké myšlienky. Áno, žasnem a som vďačný Príčine môjho bytia za to, že som.

Jožo Starosta

7. Tatranský pluk vo Vancouveri

Odveká pravda, že i v ťažkostiach a nevýslovnom utrpení sa dá nájsť kúsok dobra a šťastia, je skutočne pravdou nemennou. Snád každý z nás to už zažil na vlastnej koži a keď nie, tak skúsenosť iných nás o tom určite presvedčí. Stačí sa len pozrieť do minulosti. Prvá svetová vojna predstavovala v živote mnohých národov veľké zmeny. Hlboké národné cítenie, ktoré prežívali obyvatelia malých národov zoskupených pod nadvládou veľkých mocností sa mohlo naplno prejavíť práve počas vojny. Snahy o národnú samostatnosť, tak postupne s blížiacim sa koncom vojny, dostávali svoje rysy.

O samostatnosť spoločného štátu Čechov a Slovákov sa vo veľkej miere zaslúžil, ako vieme, zahraničný odboj, do ktorého neodmysliteľne patria Československé légie, ktoré vznikli na frontoch v Rusku, Francúzsku a Taliansku. Ich úlohou bolo bojovať po boku dohodových spojencov proti centrálnym mocnostiam, a tak ich presvedčiť o nevyhnutnosti rozpadu Rakúsko-uhorskej monarchie a vzniku nového štátneho celku – Československej republiky.

Ako prvá sa sformovala légia na ruskom fronte. Jednou z jej dôležitých častí bol 7. Československý strelecký pluk – Tatranský, ktorý vznikol 28. mája 1917 v ukrajinskom mestečku Berezan. Tento pluk pozostával zo Slovákov a Čechov, ktorí sem prichádzali zo zajateckých táborov v Rusku.

Spočiatku sa uvažovalo, či tento pluk bude rýdzo slovenský, no po dlhých diskusiách sa prijalo uznesenie o dvojtretinovom zastúpení Slovákov v pluku.

Počiatky naozaj neboli jednoduché. Vojaci museli bojovať v roztrhaných rakúsko-uhorských uniformách alebo v civilnom odevu. Ruské velenie dokonca nebolo schopné zabezpečiť ani dostatok potravín a o zbraniach ani nehovoriac.

Napriek týmto podmienkam nadšenie za vlasť u vojakov nezhasínalo a spoločným odhodlaním a bojovým nasadením sa im podarilo obhájiť svoju česť a dobré meno vo všetkých bitkách, ktorých

sa zúčastnili. Tu je výňatok z kroniky 7. Tatranského pluku:

25. mája 1918 včasneránovrátil sa kpt. Gajda zo zjazdu k svojmu pluku do Novonikolajevska. Každý tušil, že sa deje niečo vážneho. Ešelony ožili. ... O 9.30 hodine konalo sa v Novonikolajevsku za nádražím pri vodárni dôstojnícke zhromaždenie, kde kpt. Gajda podával stručnú zjazdovú správu. Jednalo sa hlavne o našom prejazde do Vladivostoku.

Po dvoch strastiplných rokoch prechodu Sibírou, po bitkách pri Mariinsku, Omsku, Barnaule, Nižne Udinsku, Irkutsku, pri Bajkale a mnohých iných, sa v apríli roku 1920 vo Vladivostoku naložujú prvé transporty 7. Tatranského pluku, ktoré smerujú do vlasti. Časť týchto transportov prechádzala aj cez kanadské územie. Ako popisuje kronika pluku, naložovanie sa začalo 22. mája 1920 popoludní vo vladivostockom prístave na spojeneckú loď "Ixion". Transport pozostával z celkového počtu asi 2900 mužov.

Na druhý deň loď vyplávala smerom na kanadský prístav Vancouver. Cesta bola veľmi nepríjemná pre hmlisté a daždivé počasie a búrlivé more. Na spríjemnenie plavby bola rozvinutá osvetová činnosť cez rôzne osvetové krúžky a vydávanie časopisu "Morom a súšou", v ktorom boli uverejňované, medzi inými, aj informácie o najdôležitejších mestách a krajoch Kanady, cez ktoré mal transport prechádzať.

Po pätnásťdňovej plavbe Tichým oceánom, 6. júna 1920, vplávala loď do vancouverského prístavu. Ako hovorí kronika: "Tento prístav sa od vladivostockého líšil jednak vzorným poriadkom, jednak americkou výkonnosťou lodného a prístavného personálu. Za dve hodiny bol celý transport i s celou hromadou evakuačnej batožiny úplne vylodený a batožina bola nákladnými automobilmi ihneď prevezená na nádražie priamo do prichystaných vlakových súprav. Od podobnej rýchlosti sme si v Rusku dávno odykli. Za zvukov našich oboch vojenských hudieb (7. pluku a

úderného praporu) sme prešli mestom Vancouver na nádražie, kde nás očakávalo päť pripravených osobných vlakov. Obyvateľstvo Vancouveru si nás síce so zvedavosťou prebliadalo, ale pritom úplne chladne. O nejakej informovanosti Kanadčanov o Čechoch a Slovákoch sa nedalo vôbec hovoriť. Očakávali nás ako nedisciplinované a rozkladné zbytky akejsi armády na Sibíri. Naším sporiadaným vystúpením, z ktorého bolo na každom kroku vidieť opätovne zavládnucu disciplínu a poriadok, sme v ich názoroch spôsobili úplný prevrat".

Československých dobrovoľníkov prišli samozrejme privítať spolurodáci z Vancouveru a blízkeho okolia a každý jeden z nich bol obdarovaný nejakou maličkosťou, ovocím alebo čokoládou.

V tú istú noc vyrazila časť transportu z Vancouveru po Severnej kanadskej pacifickej trati na východ. Počas týždňovej cesty naprieč Kanadou, najsilnejší dojem v cestujúcich zanechal prejazd Skalistými horami (Rocky Mountains) a Kanadským národným parkom Banff.

Konečnou stanicou bol Valcartier Camp pri Quebecu, bývalý vojenský tábor, kde sa koncentrovalo kanadské vojsko pred odchodom na francúzsky front. Valcartier Camp bol cieľom viacerých iných transportov, takže posádka tábora vzrástla na 9000 mužov.

18. júna si prišiel prehliadnuť transport z lode "Ixion" generál-governér Kanady vojvoda Devonshire. Prehliadka na generála urobila veľmi dobrý dojem a k celkovému pozitívnemu dojmu z Čechov a Slovákov dopomohli aj články v novinách o československom odboji, dejinách, kultúrnom a hospodárskom živote. Obrázok k 3.

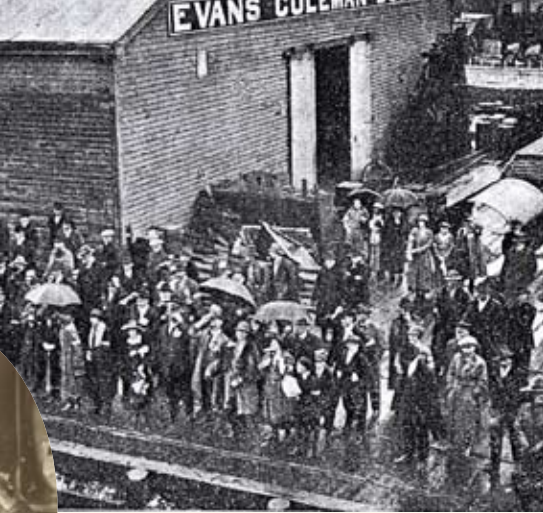

Tábor československých dobrovoľníkov Valcartier - Kanada

Pancierový vlak Orlík prechádza cez Irkutsk.
Kapitán Rudolf Gajda, veliteľ 7. pluku (vpravo hore).
Nástup pluku Vuchterle Valcartier (dole).

Čo skrýva zaprášená krabica?

Práve sme kompletizovali článok o 7. Tatranskom pluku a o jeho prechode cez Vancouver. Musím sa priznať, že moje vedomosti o čs. légiiach v Rusku boli veľmi "deravé". Veľa veciam som nerozumel a stále nerozumiem. Prečo sa naši legionári vracali z Ukrajiny domov, do vlasti, cez Ural, Sibír, Vladivostok, Tichý Oceán, Vancouver, naprieč celou Kanadou, cez Atlantický Oceán, Nemecko...? Prečo to nevzali skratkou z Kyjeva cez Zakarpatskú Rus? Ako na zavolanie, v jednej zaprášenej krabici v pozostalosti nášho nedávno zosnulého krajana, som našiel Veľký obrázkový poučno-zábavný kalendár na rok 1939. A v ňom viacero článkov o čs. légiiach. Nakoľko je informácia v nich historicky správna, to neviem. Vybral som iba niekoľko úryvkov.

„...Hádam v najhoršom položení nachodili sa naše légie zažiatkom roku 1918. Rusko s Ukrajinou bolo vo víre občianskej vojny, ruská armáda bola v rozklade - zvláštny mier vlády soviетov s centrálnymi mocnosťami zapríčinil rozvrat - chaos...
...Ústredná rada Ukrajinská vyhlásila Ukrajinu za samostatný štát a zavolala na pomoc proti soviетom a proti vlastnému

záhade, publikovaný v predchádzajúcom čísle, ukazuje našich vojakov práve v tomto tábore.

O niekoľko dní neskôr bola časť 7. Tatranského pluku pozvaná dámskym quebeckým spolkom na prehliadku mesta Quebec. Ako ďalej popisuje kronika: "Po pochode mestom za zvukov našich hudieb, bol náš pluk oslovený starostom mesta. Po ukončení oficiálnej časti návštevy, sme si za sprievodu tlmočníkov prehliadali jednotlivé pamiatky Quebecu. Nakoniec sme boli potom pohostení rôznymi členkami dámskeho spolku. Zaobchádzanie s nami bolo nefalšovane úprimné, ba srdčnejšie, než niektoré šablonovité uvítania vo vlasti".

8. júla 1920 odplávala jedna časť 7. Tatranského pluku z Quebecu do nemeckého prístavu Cuxhavenu. Odtiaľ sa transport prepravil znova po železnici do vlasti, kde sa posádkovým mestom 7. Tatranského streleckého pluku stala starobylá Nitra.

Článok spracovala Mária Vrabčková podľa Kroniky 7. Tatranského pluku a príspevku p. M. Bilského, ktoré sú dostupné na stránkach www.tatranci.sk

„ nespokojnému ľudu vojská centrálnych mocností, ktoré postupovali v troch smeroch do vnútra nešťastnej krajiny, aby sa zmocnili jej bohatých zásob. Odesa, Kyjev, Bachmáč - to boli ich ciele...

...Čs. vojsko stálo v nastalom chaose ako malá, ale tvrdá skala, o ktorú sa trieskali príboj rozbesnených vlní. Čs. Národná Rada dojednala so sovietskou vládou, aby našim légiiam v Rusku a na Ukrajine, ktoré sa stali súčasťou francúzskej armády, bol zaručený slobodný odchod do Vladivostoku a odtiaľ do Francúzska...

...Meditým však vojská centrálnych mocností postupovali k Bachmáču, ktorý bol dôležitým železničným uzlom. Chceli znemožniť odchod našich légii na východ...

Nuž toľko sa dozvedáme z niekoľkých úryvkov Veľkého obrázkového poučno-zábavného kalendára na rok 1939.

Nemáte aj Vy zaprášenú krabicu niekde v podkroví alebo v "bejzmente"? Staré noviny, pohľadnice, fotografie, knihy, dokumenty, dopisy...? Ak áno, nevyhadzujte ich. Zavolajte nám, napíšte nám, pošlite nám ich. Ak sú Vám vzácné a nechcete sa s nimi rozlúčiť, radi prideme k vám s počítačom a so "skenerom". Vopred ďakujem.

Jožo Starosta (adresa, telefón, email na str. 7)

Zrnko múdrosti

„ Život je ako chlieb, časom sa stáva tvrdším, no čím ho je menej, tým si ho viac vážime.

Zrnko vybrala Janka Jurkovičová

Z potuliek svetom

samých seba a dôvere v Boha. Je určite pohodlnejšie si pozrieť priamy alebo nepriamy prenos z televízora, lenže keby každý mladý takto "svedčil", asi by nemalo význam organizovať tieto dni. A tak, v doterajšej histórii svetových dní bolo toto stretnutie počtom jedným z najmenších, avšak po duchovnej stránke veľmi silným podujatím. Mňa osobne povzbudilo svedectvo slečny z Českej republiky, ktorá pochádza ako uviedla takmer z najateistickejšej krajiny na svete, a predsa sa práve jej dostala pocta hovoriť pred svätým otcom. Úžasné bolo zažiť i atmosféru

privítali svojím tancom a spevom všetkých pútnikov sveta. Vo štvrtok, 17. júla sme víтали svätého otca na Barangaroo. Vo svojom príhovore nám pripomenul odvahu stať sa Kristovými svedkami. V piatok poobede sa konala krížová cesta. Sobota sa začala púťou na Randwick (dostihový štadión). Sobotnú večernú vigíliu dopĺňovali svedectvá, prosby za dary Ducha svätého, modlitby a spevy. Na záver vigílie nás sv. otec požehnal sviatosťou oltárnu. Potom sme ostali spať či bdieť pod otvoreným nebom. Nedeľa - svetový deň mládeže - vyvrcholila slávnostnou sv. omšou celebrovanou Benediktom XVI. Myslím si, že mnohí z vás ste mali možnosť sledovať prenos, takže nebudem rozpisovať priebeh tejto udalosti. Bolo však zážitok byť priamym účastníkom. Som vďačná Bohu i všetkým, ktorí ste podporili tieto svetové dni. Zvlášť ďakujem mojim rodičom a farnosti sv. Cyríla a Metoda v New Westminster za ich finančnú podporu. Veľká vďaka patrí i organizátorom pod vedením o. Andreja Darma a o. Jána Búca za ich prípravu.

Na 23. svetovom dni mládeže sa zo Slovenska zúčastnilo okolo 190 mladých ľudí a asi 30 kňazov, vrátane otca biskupa Tomáša Galisa a grécko-katolíckeho biskupa Milana Chautura. Predpríprava začala diecéznymi dňami v Melbourne. V Melbourne sme bývali na základnej škole pri kostole sv. Augustína, ktorú spravuje slovenský kňaz o. Peter Vojtko. Austrálski Slováci sa o nás milo starali. V Sydney sme bývali na rôznych miestach, niektorí v olympijskom parku, ďalší na školách, iní zas v rodinách alebo u známych. Po skončení svetového dňa sme mali možnosť bývať v slovenskej hale farnosti sv. Cyríla a Metoda v Sydney, kde je duchovným otec Števo, 81 ročný verbista. Svetové dni mládeže dopĺňalo množstvo koncertov, prednášok, adorácií, chválospevov, sv. omše, katechézy, rozhovory i stretnutia s novými ľuďmi.

Mária Matovčíková

Svetový deň mládeže - Sydney 2008

The World Youth Day (WYD)

"Príjmite moc Ducha Svätého, aleluja, príjmite moc, staňte sa svetlom sveta" boli hlavné slová hymny svetového dňa mládeže, ktorý sa konal v austrálskom Sydney v čase 15. - 20. júl. V pokračovaní "Budete mi svedkami....až na kraj zeme"(Sk 1,8). Skoro všetci, ktorí sa zúčastnili týchto svetových dní, svojou prítomnosťou potvrdzovali tento biblický citát, lebo naozaj asi každý z nás letel takmer na kraj zeme. Ani pre mňa nebolo ľahké vykráčať z ulity denného života, z pohodlia či súkromia, ktoré mám, zanechať svojich stabilných priateľov, prenájať dočasne byt aby sa aspoň čiastočne vrátili finančné náklady, požiadať o neplatené voľno z práce, a vycestovať. Častokrát je to o prekonaní

spoločenstva, spevu, a radosti ktorá tam panovala. Napriek rôznym národnostným kultúram sme si vždy našli spoločnú reč, stále sme mali o čom zdieľať. Mne veľmi dobre padlo i "odľahčenie mysle" - tým, že sme boli v novom prostredí s novými ľuďmi, a tým, že sme nemali prístup ani čas pozerať TV či sledovať akékoľvek médiá, sa prítomná chvíľa dala plne vychutnať.

23. Svetový deň mládeže

Otváracia svätá omša sa konala 15. júla. Bola celebrovaná kardinálom Pellom (arcibiskup Sydney). Táto svätá omša začala procesiou kríža, ikonou Panny Márie, a zástav krajín, ktoré reprezentovali národy zúčastnené na WYD. Potom katolícki reprezentanti domorodých komunit Austrálie

Fishing and the Law - Alaska Style

Canadians who have had the experience of crossing into U.S. territory sometimes receive the impression that American customs and law enforcement officers can be bullies. Possibly. But there are always exceptions.

In 1994 my husband Mike, son Tom and I were vacationing in Alaska. We camped near the town of Haines for a day while waiting for 'Athabaska', the ferry that would take us through the passage to Skagway from where we would continue to the famous White Pass. The camp was on the shore of a beautiful bay and Mike could not resist the urge to try his favourite salmon lure in the 'fishy' waters.

"Mike", I said with a smile as he reeled in his first perfect cast, "Don't forget that we are in Alaska and your license is only valid in B.C."

"I know that", Mike replied, grinning somewhat sheepishly, "but I'm sure not going to drive back to town for a license to fish for less than an hour. I'll take my chances. It will be fine. Don't you worry."

By this time there were at least a dozen fishermen ranged along the shore trying their luck. The weather was pleasant and in a short while Mike had landed two fine salmon. I relaxed, enjoying the sunshine when suddenly I noticed some commotion and all the fishermen except Mike packed up their gear and left in a hurry, all heading in different directions.

"Mike! What has happened?" I called to me husband. And when we turned around we could see a green vehicle coming down the hill with the bold letters emblazoned on the sides - "Alaska State Department Of The Interior".

"Oh! Oh!" I whispered to Mike. "Looks like the fish and game ranger!" Now we both understood why everyone left so suddenly.

"Dad, do you think we'll be fined?" Tom asked, a worried expression on his face.

"Just act normally and be pleasant", I instructed Tom as a uniformed man in his forties approached us, a friendly smile of welcome on his face.

"Ah! Canucks I see! Welcome to Alaska! What part of Canada are you folks from?" From there the conversation turned to fishing and travel and he complimented Mike on his catch. But no mention of licenses. He wished us a safe and pleasant trip and was soon on his way.

A big weight fell from our hearts because we realized that since Mike was the only one who continued fishing after everyone else had left, the ranger never considered asking Mike for his license.

"Let's get back to camp", I suggested. "I think we've stretched our luck far enough for one day."

"Well, now that I'm at it and we don't have the Ranger to worry about, I might as well try for one more fish. We are, after all, a family of three."

In very short order we had six beautiful salmon filets sizzling in our two large skilletes. We raised our Martinis in salute. "Skoal!". We considered our fine dinner to be 'on the Ranger' that evening!

Marcella Krupa

Príbehy z nášho poľa

Od posledného dobrodružstva s našimi jalovičkami (pozri predchádzajúce číslo) ubehli dva týždne bez toho, aby sa boli aspoň priblížili k nášmu plotu. Nachádzali sa v novom prostredí, vo veľkom stáde, kde museli tvrdo hľadať stebelka trávy, aby si naplnili bachory. A u nás, každý deň vedro ovsu, soľ na zálys, automatické napájadlo, malá maštalka na úkryt pred búrkou, alebo mrazom. Tak sa zdalo, že im ten luxus vôbec nechýbal. Boli v spoločnosti čerstvo narodených, dospievajúcich i starých kráv a dvoch býkov, čo bolo pre ne nové a možno lákajúce.

My sme denne rozmýšľali ako ich dostať domov, za plot. Prešli dva týždne a nás napadol zasa iba ovos, za ktorým šaleli alebo povraz, ktorým by sme ich mohli doviest domov. Rozhodli sme sa prvú previesť Malínu, pokojnú a krotkú jalovičku. Vystihli sme chvíľu, keď bola neďaleko plota a zlákali sme ju ovsom, na ktorý naletela. Lenže keď strčila hlavu do vedra, nemohli sme ho ľahko ťahať smerom k nášmu plotu, preto jej muž zavesil povraz za rohy a dúfali sme, že sa nám ju podarí doviest domov. Krotká Malína nebola taká krotká ako sme si mysleli, nechcela kráčať za povrazom, ba nechcela už ani ovos. Hodila sa na kolená a zúfalo múkala. Stádo sa zbehlo okolo nás, my sme dostali strach a Malína smelosť, vyskočila, prudko hodila hlavou čím vytrhla povraz z gazdových rúk a rozbehla sa aj s povrazom zaveseným na rohoch ďaleko do poľa.

Mali sme toho neúspechu s krotkou kravou po krk! Čo nám ostávalo, pobrali sme sa porazení a sklúčení domov. Cítili sme sa nepríjemne, keď sme si pomysleli, že okolo žijúci susedia museli mať dobrú zábavu z pohľadu na nás. Možno si tiež povytvárali ďalekohľad, aby lepšie videli čo sa odohrávalo v poli.

Nasledujúci deň nám pomohol sused jazdou na koni každú odlúčiť od stáda a po jednej previesť na našu stranu. Na všetko je spôsob, len ho treba vedieť.

Leto i zima prešli bez problému, kravky rástli do šírky. Na poli boli ešte kdesu malé zbytky snehu, keď jedno ráno ďalekohľadom vidím Malínu sklonenú stáť nad niečim bielym. Je to sneh alebo teliatko?

Muž sa ihneď pobral zistiť o čo ide a veru, teliatko, už čističké ako vykúpané, ležalo na zamrznutej zemi pri matkiných nohách. Vzal ho do náručia a vniesol do slamou vystlanej maštalky. Malína kráčala krotko za nimi a ľahla si k teliatku.

Nasledujúce ráno Jahoda stojí strnulo ďaleko v poli. Zdá sa, že aj pred ňou tiež leží teliatko. Gazda sa pobral na prieskum, kráča rovno k nim s úmyslom preniesť teliatko do maštalky, lenže tentoraz to bola Jahoda, divoška, ktorá keď zbadala približujúceho gazdu, sa prudko rozbehla za ním. Chudák, ledva stačil preskočiť plot pred zúrivou kravou.

V ráno cestou do práce sme rozoberali ten úžasný kontrast v správaní sa našich kráv-matiek v tej istej situácii. Nikdy by sme tomu neverili, keby sme to nevideli na vlastné oči.

Tak je to i s nami, ľuďmi - tá istá situácia a aké odlišné správanie. Taká je však príroda, taký je svet!

Zlatokopi

Napolo rozpadnutá kabína pri sútoku rieky Tulaminu bola naplnená históriou zo zlatokopecských čias, ako boli rozhegané dvere, zaplnené dierkami po červotočoch. Róbert opatrne vkročil ako prvý. Pec zo zliatiny bola strategicky uprostred obývačky. Daro šikovne založil oheň a postavil hrniec na dusené mäso. Jediný slušný kus nábytku bol vešiak z dubového dreva. Po večeri si každý vyhladal svoj kút na noc a započúval sa do príbehu o "Klondínke Mike", ktorý Róbert odvážne odmietol. Ako moja babka odvíjala vlnené kľbko pri štrikovaní. Róbert bol presvedčený, že na druhý deň nájde nugety z rýdzeho zlata. Na túto príležitosť si priniesol aj lekársku pinzetu, ktorou si občas kultivoval svoju bradu. Na hrboľatej lesnej ceste z Princetону nás vytriaslo ako ruské cigarety a všetci sme zaspali skôr, než mohol Róbert svoj príbeh rozpovedať.

Uprostred noci sme sa zobudili na krik Róberta, ktorý baterkou svietil na dva potkany, ako si pochutnávali na jeho syre. Podľa toho, ako Róbert do nich šmaril svojou topánkou, som usúdil, že práve on bol obľúbenou pochúťkou. Potkany sa rozutekali. Na druhý deň sme všetci vstali veľmi skoro.

Nedaleko chalupy Daro objavil kladkostroj s malým sedadlom na oceľovom lane, po ktorom sa každý previezol na druhý breh rieky. Rieka bola dravá, plná krútnav. Krátky chodník nás priviedol k opustenému podzemným baniam. Hlavný vchod bol sčasti zabarikádovaný spráchnivelými brvnami. "Hej, partneri," zvolal som, "tu je iste viac zlata ako na šiji anglickej princeznej." Daro si ma podozriavavo premeral. Mal pravdu, v tejto krajine

s vysokými úrokmi na pôžičky nebolo miesta na čierny humor. S malým geologickým kladivkom v ruke Róbert sa prvý vopchal do bane. Potom sme už z chodby počuli jeho hlas: "Chalani, tu je môj lístok na Tahitské ostrovy?" - Daro sa usmieval. Jeho viacej ťahalo na Aljašku, kde Arktické salmony boli väčšie ako mäsiarove ramená z Lonsdal. Keď sme sa dostali na koniec slepej chodby, Róbert mal už svoje plastikové vedierko do polovice naplnené.

Neskoršie sme pred vchodom do bane rozbili všetky hrudy, z ktorých vypadlo zopár žltých pyritov. Tento zážitok prechodne otriasol mojimi geologickými aspiráciami. Róbert prvý prekonal svoje sklamanie tým, že si pedantne zabalil svoju pinzetu do zamatového vrečka a vytiahol z batoha panvicu. My dvaja sme nasledovali jeho príklad. Po krátkom prieskume povodia rieky sme natrafili na staré vzdúvadlo. Tiché popoludnie občas prerušil buchot panvic.

Strápnuté chrbáty a hlad nás prihnali späť do chaty. Potkany čušali kdesi v suteréne, naplnené obavami o svoju budúcnosť. Daro pridol do hrncu s omáčkou "koleso" ukrajinskej klobásky. Vynikajúca večera rozptýlila našu melancholickú náladu.

Na tretí deň sme skúsili svoje šťastie na hornom toku rieky. Terén bol strmý, porastený kosodrevinou. Po pár hodinách naše lesné dobrodružstvo stratilo poslednú príchut romantiky. "Lejší vrabec v hrsti ako holub na streche," povedal vo filozofickom tóne Róbert, čo vo voľnom preklade znamenalo iba jednu vec: Na budúci pondelok ideme všetci cvikať do roboty. Prvé snehové vločky urýchlili naše rozhodnutie vypadnúť z Tulaminu ešte pred večerom. Po návrate do

Esej je prevzatá z knižky "Všade je kúsok srdca človeka" od Bystríka Brázda.

Krátke interview s Bystríkom Brázdou

Bystrík Brázda sa narodil r. 1948 v Bratislave. Po dvoch rokoch štúdia na Komenškého Univerzite, r. 1968, spolu s rodičmi, emigroval do Kanady. Po ďalších troch rokoch štúdia na Univerzite vo Waterloo pracoval ako jeden z redaktorov Kanadského Slováka. Od roku 1976 žije vo Vancouveri. Bol členom Slovenského Literárneho Klubu. Pracoval v útulku pre bezdomovcov.

Behom svojho pobytu v Kanade vydal spolu s bratom Andym hudobný album, napísal 3 zbierky krátkych príbehov „Začiatok cesty“, „Na špirále života“ a „Všade je kúsok srdca človeka“.

Po tom, čo sme sa prostredníctvom časopisu „Slovo z Britskej Kolumbie“ zoznámili, požiadal som Bystríka o rozhovor.

Naše priority sa v živote menia. Mali sme plány a túžby, keď sme mali 20, možno iné, keď sme mali 40 a zase iné teraz, keď sme šesťdesiatnici. Bystrík, keby si vedel, že máš pred sebou posledný týždeň života, sedem dní, ako by si ich prežil?

Sedem je dokonalé číslo, keď správne udrieš na duchovnú strunu. Pravdepodobne by som sa vydal na výlet vlakom cez Kanadu, prvou triedou.

Od narodenia stretáme ľudí, ktorí priamo či nepriamo ovplyvňujú náš život. Mnohí sú takými "milníkmi", poprípade "smerovými tabuľkami" na našej životnej púti. Ktorí ľudia mali najväčší vplyv na rozvoj a vývoj tvojej osobnosti a prečo?

Rodičia, ktorí zavštepili vo mne lásku k životu, literatúre a morálnym princípom.

Veríš, že si tu na Zemi vyslancom s určitým poslaním? S akým?

Bežať so štafetou viery a nekrívať pri poslednom kilometri maratónu.

Ktorých 10 kníh, ktoré si v živote prečítal, by si doporučil aj iným, aby si prečítali?

Paul Bunyan: Pilgrim progress, A. J. Cronin: Kľúče od Kráľovstva, Honore Balzac: Otec Goriot, William Faulkner: Augustové leto, Fernando Namora: V nedeľu podvečer, Lev N. Tolstoj: Po bále, Herman Melville: Billy Budd, Jack London: Best short stories, Ludovít Štúr: Starý a nový svet, J. C. Hronský: Pohár z brúseného skla.

Áké knižky máš teraz na nočnom stolíku alebo blízko postele?

Robert Heinlein: Job, Don Jeffries: Balm in Gilead, Andrej Brázda: Nedokončené Pokolenie

Počas svojej takmer 40-ročnej emigrácie si určite bol viackrát na Slovensku. Čo prežíváš, keď sa hranicou vraciaš na Slovensko?

Na Slovensko sa vraciam iba v spomienkach. 40 rokov odviaľalo ako hruškové listy v babičkinej záhrade v Hliníku nad Hronom novembrovým vetrom.

chaty sme si pobalili svoju výstroj, hodili všetko na zadné sedadlo amerického džípu. Róbert veľkoryso zanechal na stole pol funta syra.

Cesta do Princetonu sa hadila popri vysokých nebezpečných hrebeňoch. Pohľad na strmé kaňony, 500 metrov pod nami, ma zvädzal sadnúť si na strechu auta. Nedaleko Princetonu sme zastavili v jednom z najstarších hotelov na západnom pobreží Kanady. "Za pár mesiacov môžeme ísť na oceľové hlavy do Čehalisu," poznamenal Daro, viacmenej len pre seba. Róbert sa pohrával s vidličkou v mexickej omelete. Prírodné chytiť tohto vzácneho salmóna na udicu sa nedalo ani porovnať s veľkými nugetami. Láhky úsmev v kútiku Róbertových úst nám prezradil skutočnosť, že náš partner stratí zopár stupňov zlatej horúčky, ale myšlienka na novú expedíciu začala mu veselo tancovať vo zvedavých očiach.

Áké sú 3 rady, ktoré by si chcel dať 20-ročnému mladému slovenskému mužovi, ktorý chce emigrovať do Kanady?

Zvládni jazyk, udržuj pravidelné kontakty s rodinou, buď láskavý k cudzincom

Bojíš sa zubára?

Iba v prípade, keď je účet väčší ako jedálny lístok v hoteli Vancouver.

V niektorých príbehoch vo svojich knižkách "unikáš" do vesmíru. Nemyslím, že by sa ti to bolo podarilo v skutočnosti. Zato však výšky ťa lákajú aj tu na zemi. Aká je najvyššia hora, ktorú si zdolal ako horolezec? Ako a s kým si sa na ňu dostal?

Mount Athabasca v Skalistých Horách. Úspešnému výstupu zo západu nechýbala dráma, keď sa môj spoluzelec šmykol a skoro padol do ladovej priepasti hlboké 1 kilometer. Naštastie som ho dobre technicky uviazal na novom lane značky "Edelrid".

Napriek tomu, že máš už 60-tku na krku, verím, že máš ešte pred sebou peknú kôpku rokov, najmä ak si zdedil gény od svojho otca, ktorý sa teší dobrému zdraviu aj v jeho 90-tke. Ktoré detské sny sa ti už splnili a ktoré plány chceš ešte v živote uskutočniť?

Splnené sny: stopovanie 800 míľ na legendárnej diaľnici McKenzie, tvorivé muzikálne projekty s bratom Andym, úspešné manželstvo so Charmaine (who can find a virtuous woman, her price is far above rubies)

Sny, ktoré čakajú na uskutočnenie: skomponovať niečo inšpiračné v B-mol, strčiť načas nos do výskumnej Geológie (nie tej, čo lichoť evolúcií).

S Bystríkom Brázdou sa prostredníctvom klasického listového papiera, obálka a poštových známok zhovárať Jožo Starosta.

North Ridge of Mt Baker

Andrej Doboš pravidelne prispieva do rubriky "Prekrásna Britská Kolumbia". V predchádzajúcich troch číslach opísal svoje zážitky z vysokohorskej turistiky a lezeckých výstupov. Dnešný príspevok je odlišný. Mount Baker je nečinná sopka, ktorá nie je v Britskej Kolumbii. Je hneď za hranicou, v USA, v štáte Washington. Dominuje však medzi kopcami na obzore vancouverského pozorovateľa a pohľad na jeho celoročnú ľadovcovú čiapku je uchvatný, hlavne v lúčoch zapadajúceho slnka. Jeho príspevok je exkluzívnou reportážou pre náš časopis. Dej sa odohráva na prelome augusta a septembra, pred zopár týždňami v čase, keď sme pripravovali časopis do tlače. Hlavnou odlišnosťou však je to, že pokiaľ predchádzajúce príspevky boli popretkávané veselými a zábavnými postrehmi, tento príspevok opisuje udalosti na hranici tragédie. Som rád, že je Andrej medzi nami, živý a zdravý. Koniec dobrý - všetko dobré. (js)

Base Camp

Saturday afternoon of the last Labour Day weekend my climbing partner Dan and I camped at the toe of Coleman Glacier. Our final destination, Mt. Baker with its 3,285 meters, was hiding in the clouds.

As we were getting ready for the night, we talked to two participants of an American Alpine Institute group, and mentioned we were planning to climb the North Ridge of Mt. Baker on Sunday. Little did we know how critical this conversation was to be!

Climb

Sunday morning we negotiated crevasses of the lower glacier and started climbing. The ridge turned out to be a pleasant mixture of snow and ice, and early afternoon we reached the crux of the climb - a more-or-less vertical wall of ice leading onto the upper glacier.

By this time both of us were getting a bit tired, but excited about being only some 300 vertical meters below the summit.

Dan started leading the first pitch of the wall, but before he had a chance to put in his first piece of protection above the belay anchor he fell. At the time his feet were perhaps 2m above the belay station, so the fall was not too severe and as a belayer I could barely feel it. However, as he was falling, his crampon must have hit the ice and twisted his leg, and his first words after the fall were along the lines '... we are ... in troubles ... my leg is broken...'

Descent

With no means to call for help, no sleeping bags or bivys, limited amount of food and water, and weather moving in, we decided to go back. We were hoping to lower onto a relatively flat glacier below the ridge, from where I could walk to the camp to call for help.

To descend, we would set up an anchor, and I would slowly lower Dan down. He would be lying on the snow, trying to control the direction of his descent with two ice tools, occasionally screaming from pain, as his broken leg would get caught on the ice. Once the rope was out, Dan would set up a new anchor and belay me while I down-climbed to him. On steeper pitches we would set up a V-thread and I would rappel instead.

Personally, I was very concerned about stopping, as I feared that once we are not moving, Dan - having to sit on the snow the whole time - will start getting hypothermia, not to mention a shock from his injury.

Before the trip Dan insisted that we bring a stove with us. Now, in pain, climbing in the cold of the night, both of us were looking forward to stopping and making a cup of hot soup. Therefore, you can imagine our disappointment when we

found out that while we had the stove, pot and fuel, we had no matches, lighter, or a flint! ...and so back to the slow and painful lowering it was...

At around 4am Dan noticed headlamps of climbers on Coleman-Deming route and started signaling for help with his headlamp. It looked like the group noticed us and acknowledged Dan's SOS.

We ended up rappelling the whole night from Sunday to Monday, and then the first half of Monday, before reaching the lowest couple of pitches above the flat glacier at some 2,560 m.

To Go or to Stay?

By this time, after 30 hours on the mountain with no sleep and minimal amount of food and water, I started having serious concerns about my ability to continue down-climbing safely. If I were to fall at the top of a pitch, I would have likely taken out any protection, and both of us would have ended up at the bottom of the cliffs.

Therefore, we decided to stay put, and either rest before continuing down, or wait for a search and rescue (SAR) team.

A number of our friends and mountaineers knew where we were and when we were expected to return, and there was no question in our minds that some of them will contact SAR when we fail to come back. At the very latest, I knew that my girlfriend would return from the Yukon Wednesday morning and call 911 then.

However, we did not have a *designated* person to call for help, and we failed to sign the registry at the bottom of the trail (something the SAR coordinator rightfully criticized later), and so we could only guess who would be the first to call: one of our friends, the American Alpine Institute, the group we were signaling SOS, a random climber seeing our abandoned bivys at the campsite...

Emergency Bivy

We climbed onto a small rocky ridge, found an old bivy site, and started preparing for the night, looking for water, writing a big 'HELP' on the snowfield next to us, and munching on a few peanuts we had left and the last couple of sips of Gatorade.

The second night was rather cold, and I spent most of it jogging and jumping in a futile effort to keep myself warm. In excruciating pain (the few painkillers we had were long gone) Dan was clenching his teeth into a cordellette, moving every couple of minutes so as to shift pain from one part of his leg to another.

The morning found us quite exhausted, thirsty, and hungry. Surprisingly, both of us were in good spirits, and we kept ourselves occupied by checking on water from the icicles, refreshing the 'HELP!' sign, improving our shelters, and briefly considering the option of continuing our descent.

In an attempt to light our stove, Dan tried to create sparks by scratching the rocks with crampons, scratching crampons against each other, using ice axes, knives, trying different stones...

Towards the noon we started realizing that we may have to spend yet another night on the mountain, and started building a new shelter - this time with huge flat boulders as a roof.

Search

In the meantime our hope that somebody will notice we are missing was becoming a reality: The American Alpine Institute group notified SAR that our bivys haven't been touched for a few days. Volunteers hiked up to the camp, checked our gear, and noticed most of it is Canadian made. They also noticed my abandoned car at the trail head with a Canadian license plate, contacted the RCMP, got my phone number and tried to call me (not knowing that the phone number was for a dead cell phone in one of the bivys they just checked!). Not being able to get any response, the SAR coordinator asked the RCMP to go to my apartment to try to find out what may be happening.

A friend that I asked to dog-sit was also getting concerned: I told her I would be back on Sunday night or Monday noon. However, it was already Tuesday and I was not around. Not being a climber or hiker and unsure what to do, she contacted my other friends and the message that Dan and I haven't returned quickly spread. Later in the afternoon our friends called 911 and filed a missing persons report.

If we had signed the trail registry, the SAR team would have had enough information to start a full-blown search and rescue operation on Tuesday morning. However, as it stood, all that the SAR team had by Tuesday early afternoon was a number of indications that two Canadian climbers may be in trouble - but not enough information to authorize the use of helicopters.

In spite of this, after a consultation with volunteer climbers, considering all 'circumstantial evidence' and worsening weather, the SAR coordinator decided to trust his gut instinct,

push the limits of bureaucracy, and expand the 'information gathering' by calling a US Customs and Border Patrol helicopter with a volunteer climber on board.

Rescue

And so it happened that as we were finishing our makeshift shelter on the ridge, a small search helicopter appeared in the valley. Following the climbers' route the crew quickly noticed us, waving our red and orange jackets. As the pilot started circling above our heads, Dan was pointing

knows about, but sometimes we don't do...

First of all, make sure to *explicitly* ask somebody to call 911 if I don't come back by certain time, and let them know where I go. Sign all relevant trail registers.

Bring gear to call for help if necessary: radios, satellite phones, cell phones, Spot... I know - after a good dinner, while browsing the latest MEC catalogue in the comfort of one's home, Spot or a satellite phone look very expensive. But in the middle of the night, freezing on a mountain with a broken leg (if one is lucky), those few hundred

at his leg, making sure the crew understands he is injured.

A few minutes later a black US NAVY Search and Rescue helicopter came, hovered above our heads, dropped a line, and lowered two marines with a stretcher. They tied Dan to the stretcher, and one of the marines with Dan were hoisted up into the helicopter. Once on board, the line came down again, and the other marine and I were lifted up to safety.

Within 10 or 15 minutes after being airlifted the helicopter landed at a hospital in Bellingham and we were taken into the Emergency Room.

Back in the Civilization

While on the mountain we were hoping somebody would help us. Now, in a US hospital, concerned about the medical bills, we found ourselves trying to push away extremely nice and very helpful doctors and nurses, not wanting any more attention than absolutely necessary to get Dan safely across the border to a Canadian hospital.

While the doctors were preparing paperwork for transfer to Canada, one of the nurses helped us to find a car rental place and I went to get a vehicle. Dan was released from the hospital, I drove us to BC, and after a short detour through VGH Emergency Room we ended up in the Royal Columbian Hospital in New Westminster.

Thursday night Dan had a surgery and is currently recovering from his injuries.

Lessons

What would I do differently next time? Come to think about it - only the obvious things everybody

dollars suddenly have a very different value.

There is no such thing as a day-trip in the high alpine: Have at least one emergency bivy and sleeping bag in the group, a pot, fuel, and stove (and means of lighting it!) to melt water, and spare food. Some people prefer to go 'light and fast' but, especially after this experience, my preference is for a bigger safety margin - even if 'heavier and slower'.

Conclusion

Finally, I'd like to say a big thanks to everybody that alerted SAR, the SAR coordinator that took his chances, the whole SAR team that took us off the mountain, helpful doctors and nurses in the hospital, and all of our friends for continuing support!

Andrej Dobos

Záhada?

*Kde strom ten, čo chorým dáva lieku,
kde strom ten, čo lačným dáva medu,
ustalému dá chladok človeku
a varitom krotí ľudstva biedu,
bosým nika pružné svoje kory,
vedno viaže, čo sa rozpadalo,
venčí slávopejcov slávne chóry,
zdobí, čo sa v hroby poskladalo,
tónne stlaje k večným svetiel stánu
a daň vône dáva nebies Pánu*

Ktorý slovenský básnik napísal tieto verše a ako sa volá báseň? Vaše odpovede pošlite na slovo@sk-bc.ca.

Pomôcka: názov básne má úzky vzťah ku kostolu sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri

Ozvena z Vranova v Britskej Kolumbii

Pred niekoľkými týždňami sa spevácky zbor OZVENA (Vranov nad Topľou) vrátil z koncertného zájazdu v Kanade, kam bol pozvaný organizátormi 13. zborového festivalu v Powell River v Britskej Kolumbii od 29. júna do 14. júla 2008.

Zbor, okrem vystúpenia na festivale, úspešne účinkoval v rámci koncertného turné na koncertoch pre verejnosť. Veľkým potleskom odmeňovali poslucháči známu pieseň „Tancuj, tancuj“ od Jána Valacha, páčili sa i zborové skladby českého autora Zdenka Lukáša a „Otče náš“ od M. S. Trnavského.

Vrcholom celého pobytu boli dva posledné dni u slovenských krajanov vo Vancouveri, kde boli členovia Ozveny veľmi srdečne prijatí. Svoje spevácke umenie predstavili v slovenskom kostole Sv. Cyrila Metoda, v New Westminsteri.

Z pobytu v prekrásnom prostredí Britskej Kolumbie si účastníci odniesli množstvo nezabudnuteľných zážitkov a nových priateľstiev.

Celú reportáž si môžete prečítať na www.sk-bc.ca

Honorárni konzuli v Bratislave

Na porade, organizovanej MZV SR v dňoch 9. až 11. septembra 2008 v Bratislave, sa zúčastnilo 92 honorárnych konzulov z 42 krajín sveta. Medzi nimi bol aj vancouverský honorárny konzul pán Stanislav Lišiak, ktorého zachytil fotografista pri srdečnom rozhovore s prezidentom Slovenskej Republiky, pánom Ivanom Gašparovičom. Pán prezident sa živo zaujímal o problematiku Slovákov žijúcich v Britskej Kolumbii a vo Vancouveri.

Natural Therapy

First session 25% off

#225-1118 Corner St.,
Vancouver

More at (604) 307 0878

www.czechrose.com

Slovo z Britskej Kolumbie, Štvrté číslo, Jeseň 2008. Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunit žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: (604) 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1,000 kusov.

Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada:

maria.eskut@sk-bc.ca
maria.vrabcekova@sk-bc.ca
andrej.dobos@sk-bc.ca
daniel.behan@sk-bc.ca
jozo.starosta@sk-bc.ca

Grafická úprava: Daniel Behan

Ďalší spolupracovníci:

marta.styk@sk-bc.ca
maria.matovcikova@sk-bc.ca
jana.jurkovicova@sk-bc.ca
jana.zeliskova@sk-bc.ca

Chcete odoberať náš časopis elektronickou formou?

» Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca

Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania?

» Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca

Chcete uverejniť váš príspevok?

» Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca

e-mailova adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca

Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca/slovo

Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé.

Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadné nepravdivé alebo dokonca nepravdivé informácie.

Ďakujeme za vašu podporu.

Udalosti

25. október

Poľovnícka zábava

Slovenský poľovnícky klub sv. Huberta v BC usporiada poľovnícku zábavu v Port Coquitlam Hunting & Fishing Club. Viac informácií o zábave a vstupenkách môžete získať u Janka Volentiera (604-542-9895) alebo Geryho Andrejčáka (604-722-8700). Do tanca i na počúvanie hrá Hubertus.

31. október

Halloweenska zábava

Hudobná skupina Hubertus vas pozýva na Halloweensku zábavu, ktorá bude 31. októbra 2008 o 20:00 v Jaycee House na 1251 Lillooet Road v Severnom Vancouveri. Viac informácií môžete získať u Rasta Kráľa (rasto@shaw.ca).

26. až 29. november

Divadlo za rohem: Řidič paní Daisy

Pred divákov nášho Divadla za Rohem ponúkame životný zážitok: uvidieť živú Pyšnú princeznú v predstavení Řidič paní Daisy Pražského divadla Ungelt. Budú sa hrať štyri predstavenia v termínoch 26. až 29. novembra o 20:00 hod v Shadbolt Centre for the Arts, Burnaby. Predpredaj vstupeniiek v pokladni Shadbolt Centre tel. 604 205 3000.

December

Stretnutie so sv. Mikulášom

Začiatkom decembra bude tradičné stretnutie našich detičiek so sv. Mikulášom v Kostole sv. Cyrila a Metoda v New Westminster. O podrobnostiach sa môžete informovať u správcu fary (604-526-7351).

Mikulášska nádielka

Začiatkom decembra bude Mikulášska nádielka, ktorú organizuje České a Slovenské Združenie pre všetky deti, či už hovoria česky, slovensky alebo iba anglicky. Viac informácií vám poskytnú pani Zdenka (604-375-5550) alebo pani Zora (604-684-6686).

6. december

Slovenská vianočná večera

Tradičné podujatie v Country Golf Club v Richmond. Rezervujte si miesto u Dr. Viktora Newmanna (604-722-9672).

13. a 14. december

Christmas Craft & Bake Sale

V hale Slovenského kostola sv. Cyrila a Metoda v New Westminster, kde bude predaj ručných prác a vianočného pečiva, si môžete kúpiť typické slovenské koláče. Ak chcete prispieť "svojou troškou do mlyna", zavolajte pani Agnes (604-434-2517) alebo pani Bertu (604-936-4669).

31. december

Silvestrovská zábava

31. decembra 2008, tak ako po minulé roky, bude Silvestrovská zábava v hale Slovenského kostola sv. Cyrila a Metoda v New Westminster. Viac informácií môžete získať na správe fary (604-526-7351).

31. decembra

Silvestrovská zábava

V Jaycee House na 1251 Lillooet Road v Severnom Vancouveri, ktorou vás bude sprevádzať hudobná skupina Hubertus. Info: rasto@shaw.ca.

Discover THE DIFFERENCE

Milan Stefancik Real Estate

Cell: 1.604.644.4987
 Fax: 1.604.925.3002
 Office: 1.604.925.2911
 E-mail: mstefancik@shaw.ca

Prudential
Sussex Realty

MILANSTEFANCIK.COM

PlanB
LOUNGE | EATERY

1144 Homer Street, Vancouver
 t. 604 609 0901
 www.planblounge.com

SINCLAIR TRAVEL

Excellent prices and service on airline tickets to Europe and all other destinations
 Tickets for your visitors to Canada
 Certified invitations forms
 Travel insurance
 Cruises to Alaska, Caribbean and Europe
 Tour packages all over the world
 call Peter (604) 682-1720 or 1(800) 306-1668
 info@sinclairtravel.com, www.sinclairtravel.com

Torra Enterprises Ltd.

Mechanical Contracting

Peter Levarský

tel.: (604) 599-8424
 fax: (604) 599-8479
 cell: (604) 728-7402

email: torraenterprisesltd@shaw.ca